

Artikel in AD - Woerdenaren zaten uren stil

AD (Groene Hart) 14 januari 2008

JANNY ESKES, WOERDEN - Jarenlang haalde Annelies van der Sman de ene Woerdenaar na de andere naar de Kunstkring, waar ze model stonden voor leden van de vereniging. Zelf heeft ze honderden portretten in de la. Een deel daarvan is momenteel te zien in de Koepel van het Woerdense stadhuis. Het tekenen en schilderen is Annelies van der Sman (57) met de paplepel ingegoten. Vader Wim van der Sman was zondagsschilder en een heel precieze, misschien doordat hij ook bouwkundige was. Hij kopieerde graag oude meesters. Zijn dochter heeft een lossere toets, al zit het fijnschilderen haar ook in de genen. Ze schetst haar jeugd in Amsterdam als een tijd van rust en regelmaat, vaak buiten spelen, tollen, diefje met verlos en veel tekenen, de poes bij de haard bijvoorbeeld. „Er was altijd verf in huis. Op zaterdag vermengde zich de geur van de appeltaart die mijn moeder bakte met die van olieverf en terpentijn. Het was elke zaterdag feest.

Toen ze zes was, kreeg ze een plankje van haar vader om verf te mengen. „Dan probeerde ik huidtinten te maken. Tegenwoordig kun je die kant en klaar in een tubetje kopen, maar daar houd ik niet zo van. Mijn vader vond het leuk me dat te leren. Ik schilderde veel na, vooral impressionisten als Degas en Renoir. Daar leer je ontzettend veel van. Op een gegeven moment moet je dat natuurlijk los laten.

Toch koos ze aanvankelijk niet voor de schilderkunst als vak. Ze werd medisch secretaresse aan het VU-ziekenhuis in Amsterdam en leerde daar haar echtgenoot kennen, Theo Hose, die later als radioloog in het ziekenhuis in Woerden heeft gewerkt. Ze kregen drie dochters, Annet, Christine en Merel. Annelies: „Toen de jongste vier was, ben ik de tweedegraadslerarenopleiding tekenen gaan doen in Utrecht. Dat was voor mij het snoepje van de week. Al jaren geeft ze inmiddels schilderles aan de Volksuniversiteit in Woerden.

Van der Sman houdt van afwisseling in haar werk. De hoofdmoot vormen de portretten en haar fantastisch-realistische schilderijen, waarin ze - zoals ze zelf zegt - werelden schildert waarin ik zelf zou willen wonen. Ze reist veel en je vindt er dan ook elementen van over de hele wereld in terug. Van schelpen en een indianentooi tot en met flamingos. „Ik houd erg van vogels. Ik combineer beelden in die schilderijen; je krijgt dan iets wat in de realiteit niet bestaat. Maar wat is de werkelijkheid? Die is soms zo bizar en magisch. Wijzend op een foto van een idyllisch schilderij in een van haar mappen: „Dit is precies een plek waar ik geweest ben in Brazilië. Maar ik heb dit schilderij gemaakt vóór ik in Brazilië was. Ze vertelt zich aanvankelijk ook door Dali te hebben laten inspireren. „Maar dat heb ik weer losgelaten.

Veel reiservaringen werkt ze uit in etsen. „Ontzettend leuk voor de afwisseling. Het is heel ambachtelijk werk en prettig om te doen als je niet steeds wilt zitten.

Stil zitten, dat hebben de Woerdenaren wel gedaan die op de expositie te zien zijn. Maar ze vonden het stuk voor stuk erg leuk om te poseren, meent Annelies. Vaak heeft de oud-voorzitter van de Kunstkring daarvoor Woerdenaren uitgenodigd die iets van doen hadden met cultuur. „Dan konden ze meteen eens zien wat wij aan het doen waren en hoe wij gehuisvest waren. De Kunstkring heeft zich jaren moeten behelpen met een slooppand, maar heeft nu een prachtige expositie- en werkruimte in de voormalige Mariaschool aan de Havenstraat. Sinds de verhuizing vorig jaar is het ledental verdubbeld tot over de vijftig.

Het culturele klimaat in Woerden is aanzienlijk verbeterd, meent Van der Sman, maar een moeizaam proces is het wel. „De samenstelling van de bevolking wordt anders. Vroeger gaf men niet zo om cultuur. Ik heb Woerdenaren gesproken die nog nooit in het Stedsmuseum zijn geweest.